DISCUŢIE NEOFICIALĂ

DAN D. FARCAŞ

DOMNUL Y răsuci printre degete; cu un gest degajat, stiloul de aur, apoi îl aşeză pe postavul verde al mesei. Avu o clipă tentaţia să dea preţiosului obiect un bobîrnac, pentru a-l vedea rotindu-se în chip de sfîrleză, dar se abţinu. Situaţia impunea să rămînă totuşi sobru.

Masa era lungă, pe fiecare parte şedeau vreo douăzeci de persoane ţepene; cineva de pe latura opusă citea un document foarte oficial, foarte important, care putea hotărî viitorul liniştit sau, dimpotrivă, nenorocirea întregii planete. Domnul Y îşi controla mecanic costumul negru, apoi îşi trecu mîinile prin păr. Simţea că arată impecabil. Cel mai important era să arate impecabil...

Vocea de pe latura de vizavi conteni; se iscă o rumoare uşoară; copreşedintele în exerciţiu anunţă terminarea celei de a două sute patruzeci şi cincea şedinţe, urmînd ca a două sute patruzeci şi şasea să aibă loc peste două zile. Apoi părăsiră sala în ordinea cerută de protocol. Peste un sfert de oră, automobilul ajunse în cartierul rezidenţial. Era o seară plăcută. Ceru şoferului să oprească. Voia să parcurgă singur, pe jos, pe malul lacului, ultimul kilometru pînă la vila în care se găsea apartamentul său. Şoferul mormăi ceva... Era împotriva regulamentului. De la ultimele reduceri de buget el rămăsese singurul însoţitor oficial şi dacă domnul Y păţea ceva...

— Fii liniştit! Cartierul e „curat”. Dar pentru siguranţă poţi să mă urmăreşti, la pas, cu maşina. De pe şosea aleea se vede foarte bine.

La ora aceea erau puţini amatori de promenadă. Cîteva perechi încotoşmănate în pelerine şi din cînd în cînd un turist singuratic. Luciul lacului, încreţit de vîntul subţire, spărgea într-o puzderie de luminiţe imaginea rotundă a Lunii, răsărită deasupra munţilor. Nu-i fu dat domnului Y să facă nici douăzeci de paşi cînd zări silueta neagră a domnului Z, amator şi el pesemne de niţică relaxare după epuizanta şedinţă. Se salutară cordial, mimînd, cu un desăvîrşit simţ artistic, surpriza unei întîlniri neaşteptate. Întrucît aveau acelaşi drum, au mers un timp alături, schimbînd diverse formule politicoase prevăzute de protocol, aşa cum s-ar fi putut convinge orice ureche curioasă. E drept, la şedinţele comisiei, domnii Y şi Z stăteau de o parte şi de cealaltă a mesei verzi, fiecare era însă un patriot loial,

demn de toată încrederea ţării sale. În înregistrările secrete era consemnat că nu numai ei, dar nici unul dintre strămoşii sau rudele colaterale cunoscute n-a contravenit vreodată legilor scrise şi nescrise aflate la temelia măreţiei şi prosperităţii naţiunilor pe care le reprezentau. În plus, în munca lor dovediseră totdeauna un zel şi un tact deosebit. Pe lîngă toate cele spuse, mai trebuie precizat că în ultimul timp apăruse o oarecare teamă că opinia publică va critica lipsa de eficacitate a tratativelor, drept pentru care au început să fie încurajate în mod tacit contactele „neoficiale", în speranţa că ar putea scoate discuţiile din impasul în care se zbăteau.

— Ecranarea funcţionează, zise la un moment dat domnul Z.

— Cred că eşti de acord că ne menţinem pe martingală, adăugă domnul Y.

— Am avut ieri o nouă legătură, zise domnul Z în loc de confirmare.

— Oh! Abia peste o lună era planificat!

— Nu te bucura. Şefii sînt nemulţumiţi. Se pare că şederea noastră va fi prelungită.

Scoase din buzunarul de la piept un calculator superplat pe care scria vizibil marca unei firme cunoscute.

— Eşti inconştient! se îngrozi domnul Y. Umbli cu AZbx37-ul la tine! Dacă te detectează „ceilalţi" s-a zis cu noi...

— Nici o grijă. E un AZbx39, **absolut** imposibil de deosebit de un bruiaj, cu condiţia să nu-l foloseşti niciodată mai mult de un minut. Apăsă pe cîteva butoane. Distorsiunea spaţio-temporală fu atît de uşoară încît nimeni n-a băgat-o de seamă.

— Uite! Probabilitatea distrugerii omenirii ca urmare a unei catastrofe nucleare a scăzut în ultima lună cu 0,003725. Iar termenul mediu pînă la catastrofă, în cazul că va avea totuşi loc, a crescut cu 0,3217 ani...

Vîrî calculatorul la loc în buzunar.

— Sper că nu sînt atît de idioţi încît să ne fi găsit vinovaţi pe noi, se indignă domnul Y.

— Nu, asta nu. Dar ultimele rapoarte au scos din sărite toată conducerea superioară...

Domnul Y se îmbufna vizibil.

— Pămîntenii **ăştia** ţineau, prin Evul Mediu, la mare cinste un principiu după care pentru vina cuiva, sau pentru o calamitate, trebuia să pătimească un nevinovat. Se pare că ai noştri s-au molipsit... Ar trebui să înţeleagă că avem şi noi o limită... Coeficientul de incompatibilitate între corpurile noastre şi cele omeneşti este mai mare decît normele galactice acceptate...

Trebuia să ţină cont... De cîte ori trec pe lîngă reactorul nuclear îmi vine să las totul baltă, să intru şi să mă culc printre barele de uraniu...

— Vezi că organismul omenesc este foarte fragil cînd este expus razelor gama.

— Cu atît mai rău. Vor fi obligaţi să recupereze.

— Capeţi o încapsulare de cel puţin cinci sute de ani standard pentru asta. N-aş dori-o nici unui duşman. Cineva îmi zicea că decît să-l mai încapsuleze o dată preferă să fie destructurat definitiv...

— Spune, nu ţi se întîmplă niciodată ca, aşa, involuntar, să simţi nevoia să-ţi scarpini solzii de pe spinare cu trompa?... Apropo, ce-or mai fi făcînd oare spinările **noastre** la ora asta?

— Ce să facă? Zac în anabiotron. Vorba instructorului – toate funcţiile suspendate în afara celor strict necesare misiunii. Între altele, să ştii că dialogul nostru a intrat deja în atenţia analizoarelor. Aşa că de cîteva puncte de penalizare oricum nu scapi...

— Cincisprezece mii de ani lumină de aici... Jumate din gînd acolo, jumate aici în corpul nefericitului ăstuia care se va trezi peste nişte ani că i s-a dus viaţa fără să-şi aducă aminte cum...

— „Scopul scuză mijloacele”. E o vorbă foarte la modă pe Pămînt. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci mustrări de conştiinţă. Cu atît mai mult cu cît ştii că s-a verificat şi răsverificat că „gazdele” noastre erau mediocrităţi în privinţa creativităţii şi chiar a inteligenţei. Faptul că erau isteţi şi descurcăreţi nu schimbă mare lucru... N-ar fi fost în stare să contribuie la producerea niciunei valori durabile pentru omenire.

— Ştii că mi se întîmplă din ce în ce mai des să visez noaptea că mă plimb într-o pădure de tije bîntuită de furtuni de protoni acceleraţi... Cînd mă trezesc dimineaţa, în patul acela cu brizbizuri pe care îl am în apartament, între cearşafurile albe, scrobite, cu marginile pline de broderii, îmi vine să urlu. Şi nici măcar asta nu pot să fac deoarece mă opreşte protocolul...

— Dacă, vorba pămîntenilor, nu ne-a plăcut cartea, să nu ne plîngem că am ajuns aici...

— Mă rog, recunosc, asta ne e meseria, dar uneori am impresia că stăm aici de pomană, că „marele tîrg” şi toate celelalte nu sînt decît simple poveşti...

— Ah! Tu eşti de rangul cinci, de aceea n-ai aflat încă... S-a difuzat oficial, dar numai pînă la rangul patru, că gruparea „neintervenţiei” a obţinut la ultima votare o majoritate zdrobitoare în Parlamentul Galactic.

Au aderat la acest punct de vedere şi sistemele AstX şi AtsQ, ca şi încă vreo două mai mici.

— Oh!

— Aşa că şansele noastre cresc. S-a difuzat un comunicat oficial, conform căruia oricărei „precivilizaţii” i se va oferi de acum înainte următoarea alternativă: sau găseşte singură puterea să îşi lepede năravul războinic, sau n-are decît să se sinucidă într-un cataclism hadronic. Indiferent însă cum se va întîmpla, intervenţia Galaxiei este **interzisă.**

— În sfîrşit, o veste bună! Dar cînd te gîndeşti că pămîntenii nici n-au descoperit încă arma hadronică... Am zis eu că mai durează...

— Aici cred că e mîna celor din gruparea „suflete bune”. De trei ori au fost la un pas de descoperire – ba unii, ba ceilalţi dintre cercetătorii militari – dar în ultimul moment „cineva din umbră” le băga beţe în roate. Ultima dată, îţi aduci aminte, explozia de la „Arsenalele Reunite”...

— Scandalos! Dacă s-a hotărît că nu e voie să se amestece, atunci să nu se amestece!

— ... Noi ar trebui să tăcem!

— Este altceva. Noi sîntem „fair-play”. Utilizăm cu totul altfel de mijloace. Noi n-am influenţat în nici un fel desfăşurarea evenimentelor. E drept, dacă ne-ar descoperi, am fi trataţi la fel...

— Hai mai bine să schimbăm subiectul, că ajunge să mă indispună. Uite, recunosc că în momente ca astea simt şi eu lipsa cozii. Ori de cîte ori mă enervez, am obiceiul să mă pleznesc cu ea de cîteva ori pe spinare şi îmi trece... Vorbeam însă de ultimele votări. Ştii că şi gruparea „maimuţele sînt un pericol” sprijină neintervenţia...

— Din rasism... Ăştia-s cei din roiurile albastre...

— Exact! Consideră că prin conformaţia genetică pe care o au, pămîntenii nu vor putea deveni niciodată fiinţe înţelepte. Inteligente poate, dar înţelepte nu. Şi că îşi vor distruge absolut sigur planeta, cu condiţia să fie lăsaţi în „pace” s-o facă. Dacă însă vor fi împiedicaţi de noi să se sinucidă, dacă vor fi dădăciţi, ajutaţi din afară să treacă hopul, vor deveni mai tîrziu, prin agresivitatea înnăscută, cel mai grav pericol pentru Comunitatea Galactică.

— Exagerezi, ca de obicei. Pămîntenii sînt în general nişte tipi de treabă. Pentru cîţiva descreieraţi ar fi păcat să fie sacrificaţi toţi ceilalţi. Dacă ar fi fost după puriştii ăştia de „albaştri”, jumătate din Comunitatea Galactică n-ar exista la ora actuală.

— Treaba, din păcate, e mai complicată decît pare. Cunoşti teoria

sistemelor sinucigaşe. Dacă eşti curios, pot să-ţi arăt un model matematic rulat prin AZbx39. O să vezi cum un mare grup de organisme, fiecare mînat de cele mai bune intenţii, reuşeşte să alcătuiască un tot care se duce de rîpă...

— Ştiu. Fiecare din celulele unui paranoic, luată în parte, vrea să trăiască bine, pe cînd ansamblul...

— Pe de altă parte, „albaştrii" au mai regizat şi propaganda aceea răutăcioasă, cu fragmente cu scene de cruzime prelevate din ultimele războaie pămîntene. Au reuşit să bage groaza într-o mulţime de nedecişi, cîştigînd voturi pe seama lor.

— A fost, într-adevăr, un ghinion pentru pămînteni. De zece ani de cînd m-au detaşat aici am cunoscut foarte multe exemplare care ar putea trece examenul şi relativ puţine lichele... Uneori îmi pare sincer rău că ne stau în cale...

— Mi s-a întîmplat şi mie, dar ce să-i faci, dacă s-a brodit ca Pămîntul să fie marea noastră şansă... Are totul: temperatură ideală, apă, oxigen, curat răsfăţ... Dacă va fi şi **radioactivitate suficientă** voi fi printre primii care vor veni să se instaleze...

— Uiţi că vor rămîne microbi, viruşi, protiste şi poate şi insecte care vor rezista dezastrului... Va fi mizerie mare...

— Nu-i o problemă. O să le domesticim. Rata mutaţiilor va fi mare. Şi avem ingineri excelenţi în amenajări planetare...

Păşeau alături contemplînd sincer admirativ peisajul. Luna plină răspîndea asupra lacului o atmosferă de nemăsurată poezie.

— Şi ca să termin istoria cu votul în parlament – continuă domnul Z, singurii care s-au opus planurilor noastre au fost, evident, „sufletele bune", plus cei de la gruparea „să mai încercăm o dată". Ăştia din urmă zic să se menţină Pămîntul ca rezervaţie şi în cazul unei catastrofe, deoarece rasa umană mai are o şansă ca să reapară peste vreo şase sute de milioane de ani... Dar ambele grupări abia dacă au totalizat un sfert

din voturi. Aşa încît „marele tîrg” este ca şi făcut. Se va da zilele astea un comunicat oficial, cu putere de lege: Dacă după războiul hadronic sau nuclear radioactivitatea pe Pămînt va depăşi de cel puţin opt ori pragul critic standard, planeta va aparţine în exclusivitate rasei noastre...

— Am date în acest sens – se învioră domnul Y –, îl va depăşi de circa o sută de ori. Pămîntul va fi de nelocuit pentru orice altă specie inteligentă (în afara noastră) timp de o sută de mii de ani...

Ajunseră în dreptul vilei în care era cazat domnul Y. Îşi strînseră mîinile ceremonios, dar cordial, apoi fiecare plecă, gîndindu-se ce va scrie mîine dimineaţă în raportul ultrasecret pe care îl va întocmi asupra acestei inopinate discuţii neoficiale.